RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

nr. 116.018 van 17 februari 2003
in de zaak A. 96.838/XIV-356.

In zake : XXX,
die woonplaats kiest bij
advocaat F. LANDUYT,
kantoor houdende te 8730 BEERNEM,
Bloemendalestraat 147

tegen :

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door :
1. de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX van Russische nationaliteit, op 18 oktober 2000 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 september 2000 tot bevestiging van de beslissing van de minister van Binnenlandse Zaken van 11 mei 2000 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 12 december 2000 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien het verslag opgemaakt door eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de beschikking van 5 december 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 29 januari 2003;

Gehoord het verslag van staatsraad C. ADAMS;

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij, van adjunct-adviseur Ch. LECHAT, die verschijnt voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de minister van Binnenlandse Zaken;

Gehoord het eensluidend advies van eerste auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de verzoekende partij België binnenkomt op 10 oktober 1999 en zich vluchteling verklaart op 11 oktober 1999; dat op 11 mei 2000 de minister van Binnenlandse Zaken beslist tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten; dat op 21 september 2000 de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing bevestigt; dat dit de thans bestreden beslissing is, die als volgt luidt:

> "Betrokkene werd verhoord op 27 juli 2000 op de zetel van het Commissariaat-generaal, bijgestaan door een tolk, die de Russische taal machtig is, en in aanwezigheid van zijn advocaat, Mr. Navasartian.
>
> Betrokkene, een Russisch staatsburger van Azerbeidjaan e origine, verklaart verscheidene problemen te hebben gehad in Rusland. Op 6 oktober 1999 zou betrokkene zijn land hebben verlaten, vergezeld van zijn vrouw, A. I. A. V. en zijn twee minderjarige dochters. Op 8 oktober 1999 zou betrokkene in België zijn aangekomen waar hij op 11 oktober 1999 asiel heeft aangevraagd. Betrokkene is niet in het bezit van enig identiteitsdocument. Volgens de verklaringen die betrokkene voor het Commissariaat-generaal aflegde, zouden zijn problemen zo'n vijf jaar geleden begonnen zijn toen de oorlog in Tsjetsjenië uitbrak. Zijn kinderen zouden op school problemen gehad hebben ten gevolge van de Azerbeidjaanse origine van hun vader. Betrokkenes zoon zou op school vaak zijn geslagen en beledigd. Betrokkenes zoon zou ook door jongeren gedwongen zijn thuis te stelen. Betrokkenes dochter zou in 1996 eens dronken gevoerd zijn door enkele jongeren omdat ze er donkerder uitzag. Op 20 februari 1999 zou betrokkene tien eigen schilderijen hebben tentoongesteld in zijn stad. Een Amerikaans zakenman zou interesse gehad hebben om zes van deze werken te kopen voor 5.000 $. Op 22 februari 1999 zou die Amerikaan, K. G. genaamd, een cheque aan betrokkene hebben gegeven. Er zou zijn afgesproken dat hij de schilderijen op 24 februari 1999 kon meenemen en dat ze zolang geëxposeerd bleven. De volgende ochtend, op 23 februari 1999, zou de politie echter bij betrokkene thuis zijn gekomen en hem hebben gezegd zijn cheque mee te nemen en mee te gaan naar de administratie van de stad. Daar zou de vice-burgemeester aan betrokkene gezegd hebben dat hij de 5.000 $ moest teruggeven omdat de schilderijen gestolen waren. Betrokkene zou daarop de cheque hebben afgegeven aan de vice-burgemeester en naar het politiebureau zijn gebracht om een proces-verbaal op te stellen. De politie zou aan betrokkene beloofd hebben de zaak te zullen onderzoeken. Betrokkene zou de politie nadien enkele keren gecontacteerd hebben maar er zou geen schot in de zaak gekomen zijn. Op 9 mei 1999 zou betrokkene thuis een feest gehad hebben. Eén van zijn vrienden zou hem gezegd hebben dat hij één van de gestolen schilderijen van betrokkene gezien had op een expositie die de burgemeester hield ter gelegenheid van een bezoek van een Duitse delegatie. Op 11 mei 1999 zou betrokkene dit aan de politie zijn gaan melden. De politie zou betrokkene hierover contacteren als ze over meer gegevens zouden beschikken. Op 13 mei 1999 's avonds zouden vijf mannen van de OMON, een veiligheidsdienst, in betrokkenes atelier een huiszoeking hebben verricht. Ze zouden er één van de gestolen schilderijen gevonden hebben. Betrokkene meent echter niet te weten hoe dat daar geraakt is. Vervolgens zouden ze betrokkene hebben meegenomen naar het politiebureau. Daar zouden ze een proces-verbaal hebben opgesteld waarin stond dat betrokkene erkende dat het gevonden schilderij van hem was en dat het één van de gestolen schilderijen was. Vervolgens zou betrokkene in de cel gezet zijn. De volgende ochtend zou betrokkene naar een polikliniek gebracht zijn waar men hem zou hebben

onderzocht. Daarna zou betrokkene naar een isoleercel gebracht zijn. Daar zou een rechercheur hem een verklaring van inbeschuldigingstelling gegeven hebben. Betrokkene zou ervan beschuldigd zijn de schilderijen zelf gestolen te hebben, de bewaker van het museum onrechtstreeks gedood te hebben en de burgemeester te hebben aangeklaagd. Betrokkene zou meer dan twee maanden in de isoleercel hebben gezeten. Hij zou gedurende die periode regelmatig geslagen zijn omdat hij een document met beschuldigingen tegen hem niet wou ondertekenen. Betrokkenes vrouw zou een advocaat hebben gecontacteerd. Die zou ze 2.000 $ hebben betaald voor smeergeld. Op 30 juli 1999 zou betrokkene dan zijn vrijgelaten, na een papier getekend te hebben dat hij de stad niet zou verlaten. Na betrokkenes vrijlating zou de advocaat gezegd hebben dat betrokkene het land beter zou verlaten. Op 29 augustus 1999 zou betrokkene dan met zijn gezin naar Moskou zijn vertrokken. Daar zouden ze tot september bij de zus van zijn echtgenote gelogeerd hebben. In Moskou zouden echter regelmatig controles naar Kaukasiërs geweest zijn. Daarom zou betrokkene zich regelmatig in een kast hebben moeten verbergen. Betrokkenes advocaat zou hen aangeraden hebben Rusland te verlaten en zou hen in contact gebracht hebben met iemand die hen daarbij kon helpen. Betrokkenes vrouw zou in mei 1999 ontslagen zijn omwille van het feit dat haar man opgesloten zat. Daarna kon ze ook geen werk meer vinden. Betrokkenes zoon zou in 1999 geen examens hebben mogen afleggen en moest in augustus terugkomen. Toen betrokkenes zoon in augustus echter terugging, zouden ze hem hebben uitgeschreven. In 1995 zou betrokkenes zoon zich al eens ingeschreven hebben in de Militaire School. Hij zou echter 3.000.000roebels hebben moeten betalen omwille van zijn achternaam. Bovendien zou betrokkenes zoon in 1999, na uit de universiteit te zijn geschreven, een oproeping voor legerdienst gekregen hebben. Hij zou zich hiervoor echter niet aangemeld hebben.

Vooreerst dienen ernstige tegenstrijdigheden te worden opgemerkt, enerzijds tussen betrokkenes opeenvolgende verklaringen (Dienst Vreemdelingenzaken, Commissariaat-generaal) en anderzijds tussen betrokkenes verklaringen en die van zijn overige familieleden (vrouw en zoon). Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van betrokkenes asielrelaas ernstig ondermijnd. Zo verklaarde betrokkene voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat hij met dertig criminelen in dezelfde cel werd gezet. Voor het Commissariaat-generaal (p.5) verklaarde hij echter in een isoleercel te zijn gezet, wat impliceert dat hij alleen in de cel zat. Verder verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p.1) ooit een nieuw Russisch paspoort aangevraagd te hebben, maar het niet te hebben gekregen. Betrokkenes vrouw daarentegen verklaarde voor het Commissariaat-generaal (p.1) dat ze zich niet tot instanties gewend hebben om een nieuw paspoort te krijgen. Vervolgens verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p.1) dat zijn zoon wel een Russisch paspoort had. Betrokkenes vrouw verklaarde daarentegen (p.1) dat hun zoon ook nog een Sovjetpaspoort had. Bovendien verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p.3) dat op de expositie zo'n 10 werken van hem hingen. Betrokkenes vrouw verklaarde echter (p.4) dat er slechts zes werken van haar man hingen. Verder verklaarde betrokkene voor het Comn-ássariaat-generaal (p.3) dat er zo'n drie Amerikanen waren op de tentoonstelling. Betrokkenes vrouw spreekt echter over een tiental amerikanen (p.3). Verder verklaart betrokkenes vrouw dat er op 30 december 1995 een brand werd gesticht in hun huis. Betrokkene vermeldt hiervan echter niets wat merkwaardig is gezien de ernst van het feit. Verder verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p.5) dat ze op 13 mei 1999 enkel zijn atelier hadden doorzocht en geen andere kamers in het huis. Betrokkenes vrouw en zoon verklaarden echter voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat wel degelijk andere delen van het huis werden doorzocht. Verder verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p.6) dat zijn vrouw de advocaat 2.000 $ betaalde om te zorgen dat betrokkene werd vrijgelaten. Betrokkenes vrouw verklaarde echter voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de hem 4.000 $ betaalde en betrokkenes zoon verklaarde voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze 3.000 $ betaalde. Vervolgens verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p.7) dat zijn vrouw in mei 1999 moest ontslag nemen. Betrokkenes vrouw verklaarde echter voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat ze pas in juli 1999 gedwongen werd ontslag te nemen. Verder verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p.3) dat de vice-burgemeester hem de diefstal van de schilderijen meldde nadat de politie hem thuis had opgehaald. Betrokkenes zoon verklaarde echter voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat betrokkene de diefstal had gemeld aan de politie. Verder verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p.5) te zijn meegegaan naar het atelier toen de huiszoeking plaats vond. Betrokkenes zoon verklaarde echter voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat de politie hen tijdens de huiszoeking bevolen had in een kamer te blijven zitten waardoor de huiszoeking zonder getuigen gebeurde. Bovendien verklaarde betrokkene voor het Commissariaat-generaal (p.3) dat hij de cheque met 5.000 $ aan de vice-burgemeester had gegeven. Betrokkenes zoon verklaarde echter voor de Dienst Vreemdelingenzaken dat zijn vader de 5.000$ terug aan de Amerikaan had gegeven.

Wat betreft het medisch attest van betrokkene, dit stelt wel dat betrokkene enkele verwondingen en kneuzingen had, maar vermeldt niets over de omstandigheden of oorzaak waardoor deze letsels werden opgelopen. Het brandweerattest dat betrokkene voorlegt stelt enkel dat de brand waarover betrokkenes vrouw het had vermoedelijk werd veroorzaakt door een kortsluiting en maakt geen gewag van een mogelijke brandstichting.

Gelet op het voorgaande kan in hoofde van betrokkene geen vermoeden van gegronde vrees voor vervolging, zoals bedoeld in de Conventie van Genève van 28 juli 1951, worden vastgesteld.

De door betrokkene in het kader van zijn asielprocedure neergelegde documenten (attest brandweer, krantenknipsels, foto's, diploma's, rijbewijs, huwelijksakte, geboorteakte betrokkene + kinderen, pamfletten voor tentoonstellingen, attest dat betrokkene een eigen woning bezat, medisch attest) wijzigen hetgeen hiervoor werd uiteengezet niet.

Uit wat voorafgaat blijkt dat de aanvraag van betrokkene bedrieglijk is. Wat er ook van zij, betrokkene heeft niet aangetoond dat de gemachtigde van de Minister zijn appreciatiebevoegdheid heeft overschreden door hem het verblijf op het grondgebied te weigeren. In elk geval, de Commissaris-generaal ontwaart geen ernstige en aantoonbare gronden die laten geloven in een risico van schending van de Conventie van Genève in geval van verwijdering van betrokkene. Bijgevolg bevestigt de Commissaris-generaal de verblijfsweigering besloten door de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken op 11 mei 2000.

De Commissaris-generaal meent dat de betrokken vreemdeling in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat hij ontvlucht is, en waar, volgens zijn verklaring, zijn leven, zijn fysieke integriteit of zijn vrijheid in gevaar zou verkeren.”.

2.1. Overwegende dat de verzoekende partij in een enig middel opwerpt dat de commissaris-generaal er in de bestreden beslissing aan voorbijgaat dat de verzoekende partij en haar familie in hun land van herkomst leven en werken als tweederangsburgers, dat de zoon van de verzoekende partij op school lastig werd gevallen, dat die zoon omwille van zijn etnische afkomst drie miljoen roebel moest betalen om tot de militaire school toegelaten te worden en dat de overheid voorwendsels zoekt om de verzoekende partij te kunnen opsluiten, haar zoon naar Tsjetsjenië te sturen en haar echtgenote te ontslaan; dat de verzoekende partij dus terecht vervolging vreest; dat de tegenstrijdigheden tussen de verklaringen van de verzoekende partij betrekking hebben op details en te wijten zijn aan het traumatische karakter van de feiten, doch niet op een bedrieglijk karakter van de aanvraag wijzen;

2.2. Overwegende dat de verzoekende partij aldus betwist dat de gegeven motieven de bestreden beslissing kunnen dragen; dat zij de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert;

Overwegende dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad van State behoort zijn beoordeling van de gegrondheid van het dringend beroep in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid; dat de Raad van State in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd is na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van het dringend beroep is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen;

Overwegende dat de commissaris-generaal vaststelt dat de asielaanvraag van de verzoekende partij bedrieglijk is omwille van ernstige tegenstrijdigheden, enerzijds tussen de opeenvolgende verklaringen van de verzoekende partij op de dienst vreemdelingenzaken en op het commissariaat-generaal en anderzijds tussen de verklaringen van de verzoekende partij en die van haar overige familieleden (echtgenote en zoon); dat de verzoekende partij zich in haar enig middel beperkt tot een herhaling van haar vluchtrelaas

en een algemene schets van haar levensomstandigheden; dat zij de door de commissaris-generaal vastgestelde tegenstrijdigheden, die een decisief motief vormen om tot bedrieglijkheid van de asielaanvraag te besluiten, slechts op algemene wijze minimaliseert doch dat zij geen enkele van die tegenstrijdigheden weerlegt; dat zij aldus niet aantoont dat de commissaris-generaal op kennelijk onredelijke wijze of op grond van onjuiste feiten tot de bestreden beslissing is gekomen; dat het enige middel ongegrond is;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting, op zeventien februari tweeduizend en drie, door :

de HH.	C. ADAMS,	wnd. kamervoorzitter, staatsraad,
	M. MILOJKOWIC,	toegevoegd griffier.

De griffier, **De voorzitter,**

M. MILOJKOWIC. **C. ADAMS.**